

РЕШЕНИЕ

№ 3751

гр. София, 29.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 15 състав, в публично заседание на 20.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Цветкова

при участието на секретаря Антонина Митева, като разгледа дело номер **6126** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП). Образувано е по жалба на Д. Г. П. от [населено място], представляван от адв. Л. П., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 227з - 768 от 22.05.2025 г., издадена от контролен орган в група „ООР“, сектор „ОП“ в 03 РУ при СДВР, с която на основание чл. 171, ал.1, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка - прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство с рег. номер СВ 4296РХ, за срок от шест месеца, като в тази връзка са отнети свидетелството за регистрация на МПС и два броя регистрационни табели. Жалбоподателят твърди, че заповедта е незаконосъобразна, тъй като е издадена от некомпетентен орган, при нарушение на материалния закон и съществени процесуални нарушения. По подробно развити съображения се иска съдът да отмени заповедта. Претендират се разноски.

Ответникът по жалбата – контролен орган в група „ООР“, сектор „ОП“ в 03 РУ при СДВР, редовно призован не се явява. Чрез процесуален представител оспорва жалбата. Прави искане за

присъждане на разноски.

Административен съд – София-град, трето отделение, петнадесети състав, въз основа на събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заповед № 8121з – 1632 от 02.12.2021 г. министърът на вътрешните работи, на основание чл. 165 от Закона за движение по пътищата, е определил да осъществяват контрол по ЗДвП определени структури на МВР сред които и СДВР. Със заповед № 513з – 6400 от 07.07.2023 г. директорът на СДВР е оправомощил определени категории длъжностни лица да издават ПАМ по чл. 171, ал.1, т. 1, т. 2, т. 2а от Закона за движението по пътищата, сред които и полицейските органи по чл. 142, ал.1, т.1 от ЗМВР от сектор „Охранителна полиция“ при СДВР.

Няма спор по делото, че жалбоподателят е собственик на л.а. с рег. [рег.номер на МПС] .

С обжалваната заповед № 227з - 768 от 22.05.2025 г., издадена на основание чл. 171, ал.1, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП, контролен орган в група „ООР“, сектор „ОП“ в ОЗ РУ при СДВР, е наложил на жалбоподателя принудителна административна мярка по чл. 171, ал.1, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство за срок от шест месеца, като в тази връзка са отнети свидетелството за регистрация на МПС и два броя регистрационни табели.

Заповедта е мотивирана с обстоятелството, че субектът на ПАМ като собственик на лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] , е установен да го управлява на 22.05.2025 г. около 11 часа в [населено място] след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с техническо средство DRUG TEST 5000 STK с идент. № ARRM – 0040. В заповедта е посочено, че нарушението е констатирано с акт за установяване на административно нарушение с бланков № GA 3557569 от 22.05.2025 г. Посоченият АУАН е издаден срещу жалбоподателя за това, че на 22.05.2025 г. в [населено място] е установен да управлява личния си автомобил „С. К.“ с рег. [рег.номер на МПС] , след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с техническо средство DRUG TEST 5000 STK с идент. № ARRM – 0040 – установена е употреба на кокаин, за което е съставен и нарочен протокол. На водача е издаден талон за медицинско изследване, но към момента на приключване на устните състезания не са представени доказателства, че такова е извършено, още по-малко за резултатите от него.

Предвид установеното от фактическа страна, като провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок от лице, което има правен интерес от оспорването, поради което е допустима.

На основание чл. 172, ал.1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, ал.1, т. 2а от същия закон се издават с мотивирана заповед на ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или на оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи с оглед разпоредбата на чл. 165, ал.1 от Закона за движение по пътищата. Предвид тази правна уредба, представените по делото заповеди на министъра на вътрешните работи и на директора на СДВР, съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган.

С оглед съдържанието на акта съдът приема, че е спазена установената от закона форма – чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и чл. 59, ал. 2 от АПК. Фактическите основания за издаване на заповедта са изложени достатъчно ясно и изчерпателно. Посочена е една от хипотезите на чл. 171, ал. 1, т. 2а, б. „б“, която е самостоятелно основание за налагане на обсъжданата ПАМ, различна от мярката по чл. 171, ал. 1, т. 1, б. “б“ от ЗДвП. АУАН е редовно съставен и на основание чл. 189, ал. 2 от ЗДвП има доказателствена сила до доказване на противното. В производството по издаването на обжалваната заповед не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. Неоснователни са възраженията в жалбата за допуснати съществени процесуални нарушения при издаването на процесната заповед и възраженията за неспазена форма. Не е задължителен реквизит на заповедта информацията за издадения медицински талон. По преписката са представени доказателства, че такъв е издаден и е връчен на жалбоподателя и в негова тежест е да установи, че се е явил за изследване на посочената в талона дата и час. Посоченият час в АУАН като време на извършване на нарушението напълно съответства на часа, посочен в оспорената заповед – около 11 часа. Времето на проверката на контролните органи за употреба на наркотични вещества – 11:12 ч. е след установения час на управление на МПС. Посоченият час 11:22 в АУАН не се отнася за времето на извършване на деянието, но дори и да е налице подобна грешка в обозначаването на часа на деянието, тя не представлява нито нарушение на изискванията за форма, нито съществено процесуално нарушение, тъй като разликата в 10 минути не се отразява по никакъв начин на съставомерните факти и обстоятелствата, обуславящи отговорността на дееца. Обжалваният акт е съобразен и с целта на закона, която най-общо е да се гарантира безопасността на движението по пътищата.

При преценка на материалната законосъобразност на заповедта, съдът съобрази следното:

За осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения ЗДвП допуска да се прилагат определени принудителни

административни мерки, една от които е тази по чл. 171, ал.1, т. 2а, б.“б“ - прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство след употреба на наркотични вещества или техни аналози. В случая тази хипотеза е осъществена и доказана. Съдът приема, че са били налице предпоставките за налагане на обжалваната ПАМ, наложената мярка е със срок на действие, предвиден в закона и то в минималния посочен от закона размер, следователно заповедта не страда от порока материална незаконосъобразност.

Макар да е издадена изцяло в съответствие с материалния закон – чл. 171, ал.1, т. 2а Закона за движение по пътищата, съдът следва да провери дали наложената мярка не ограничава по недопустим начин правото на собственост, гарантирано в чл.1 от Протокол № 1 към Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи, която предвижда, че „всяко физическо или юридическо лице има право мирно да се ползва от своите притежания. Никой не може да бъде лишен от своите притежания освен в интерес на обществото и съгласно условията, предвидени в закона и в общите принципи на международното право. Предходните разпоредби не накърняват по никакъв начин правото на държавите да въвеждат такива закони, каквито сметнат за необходими за осъществяването на контрол върху ползването на притежанията в съответствие с общия интерес или за осигуряване на плащането на данъци или други постъпления или глоби.“

Съгласно чл. 5 от Протокол № 1, чл.1, чл. 2, чл. 3 и чл. 4 са допълнителни членове на Конвенцията, а Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, е ратифицирана от Република България със закон, приет от НС на 31 юли 1992 г. - ДВ, бр. 66 от 14.08.1992 г., обн., ДВ, бр. 80 от 2.10.1992 г., в сила от 7.09.1992 г. Съгласно чл.5, ал. 4 от Конституцията на Република България международните договори, ратифицирани по конституционен ред, обнародвани и влезли в сила за Република България, са част от вътрешното право на страната. Те имат предимство пред тези норми на вътрешното законодателство, които им противоречат.

Европейският съд по правата на човека чрез своята съдебна практика е дал критериите, въз основа на които се определя дали е налице нарушение на чл.1 от Протокол № 1. Първо следва да се провери дали е налице право на собственост, което да попада в приложното поле на разпоредбата; 2) след това следва да се прецени дали е налице намеса на държавата при упражняване на това право от лице, ползващо се със защита и какво е естеството на тази намеса. Накрая следва да се установи дали намесата е позволена съгласно чл. 1 от Протокол № 1, като се

предпоставките за това са тя да е предвидена в закона, да е в интерес на обществото и да е спазен справедлив баланс между конкуриращите се интереси, т.е. намесата трябва да е съразмерна.

Понятието „собственост“ по Конвенцията има автономно значение, което не се ограничава с притежаването на вещи. В случая обаче се касае за типично право на собственост върху движима вещ, каквото е правото на собственост на жалбоподателя върху автомобила, което безспорно попада в приложното поле на чл.1 от Протокол № 1 към Конвенцията, затова не се налага да се обсъжда подробно обхвата на понятието по Конвенцията.

Процесната принудителна административна мярка - прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство за срок от шест месеца, несъмнено представлява намеса на държавата при упражняване на правото на собственост на жалбоподателя върху автомобила, тъй като го лишава от възможността за шест месеца не само той лично, но и чрез друго лице да си служи с вещта, която притежава.

Както бе посочено по-горе тази мярка е законоустановена – уредена е със Закона за движение по пътищата. Мярката е предвидена в интерес на обществото – с цел осигуряване на безопасността на движението по пътищата, тъй като управлението на МПС от лице, употребило наркотични вещества или техни аналози, е дейност, която носи висок риск за живота и здравето на водача, евентуалните пътници в автомобила и другите участници в движението, както и за материални щети. Мярката е подходяща и необходима за постигане целта на закона – несъмнено е, че по време на дерегистрацията, автомобилът не може да бъде ползван от водачи, които са употребили наркотични вещества или техни аналози. Съдът приема, че е налице справедлив баланс между правата на засегнатото лице и интереса на обществото и в конкретния случай правото на собственост на жалбоподателя не е засегнато по недопустим от Конвенцията начин.

Жалбата срещу заповедта за налагане на ПАМ е неоснователна и следва да се отхвърли.

С оглед изхода на делото следва да се постави на обсъждане претенцията за разноски на ответника. Претенцията за заплащане на разноски за юрисконсултско възнаграждение от страна на ответника е основателна, предвид нормата на чл. 143, ал. 3 от АПК. Съгласно чл. 37, ал.1 от ЗПП, към който препраща чл. 143, ал. 3 от АПК определянето на размера, заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. На основание чл. 24, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ и с оглед липсата на фактическа и/или правна сложност на делото възнаграждението за ответника следва да бъде определено в размер на 100лв.

или 51,13 евро.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София-град, трето отделение, петнадесети състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Г. П. от [населено място], представляван от адв. Л. П., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 227з - 768 от 22.05.2025 г., издадена от контролен орган в група „ООР“, сектор „ОП“ в 03 РУ при СДВР, с която на основание чл. 171, ал. 1, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка - прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство с рег. [рег.номер на МПС] за срок от шест месеца.

ОСЪЖДА Д. Г. П. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] да заплати на СДВР разноски по делото в размер на 51,13 евро - възнаграждение за юрисконсулт.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл. 172 ал. 5 от ЗДвП.